

med at spille til Dans ved Bøndergilderne i sin Hjemstavn, og han skildrede alle de Genvordigheder og Forfølgelser, han havde haft at kæmpe med paa sin Kunstnerbane, der i hans Fremstilling var et Martyrium uden Sidestykke i Musikkens Historie.

Imidlertid havde Frøken Susse givet sig til at hviske med sin Ven for at faa noget at vide om den sære Præst og, hvordan han var kommen her.

„Ih, du Fredsens . . . med Bønderkonerne!“ hørte man hende sige, da Frants Møller havde fortalt, hvad han mente at vide om Mads Vestrup og Grunden til hans Afskedigelse.

Hun vendte sig interesseret om for rigtig at tage Manden i Øjesyn.

„Tænk, at han har været Præst!“ hviskede hun. „Han ser da ogsaa ud som en rigtig Bytyr fra Landet a’.“

Smilende opløftede Vennen en advarende Pegefinger; men da slog hun begge Armene omkring ham og overkyssede hans tykke Ansigt.

„O, du søde, søde Fedtelam! Jeg elsker dig jo, saa jeg kunde spise dig med alle Klæ’erne paa.“

Henne i Sofaen var Jørgen Berg nu naaet til at fortælle om sit Besøg paa Legatkontoret, hvor han om Formiddagen havde faaet Pengene udbetalt.

„Bagved Skranken sad en gammel Gripomenus med blaa Briller og en rød Næse. „Hvad vil De?“ siger han. — „Jeg er Jørgen Berg,“ si’er jeg. — „Ja, hvad vil De?“ — „Jeg er Komponisten Jørgen Berg.“ — „Ja, hvad Pokker vil De?“ — Jeg leverer ham saa Skrivelsen, som jeg havde faaet fra Bestyrelsen. — „Har De Legitimationspapirer med Dem?“ — Og jeg op med Døbeattest og Kokoppeattest og min Soldaterbog. „Er det nok?“ sa’ jeg. „For ellers har jeg osse et Par gamle Bukser hjemme og en Bunke Kærestebreve“. Saa skulde De ha’ set et Ansigt, han satte op! Han ligefrem kylede Pengene hen ad Disken af Arrigskab. En Femhundredekronerslap. De havde ikke mindre Penge — sa’ han. Det skulde sagtens lyde stort!“

Han tog Seddelen ud af en gammel Tegnebog for at vise Mads Vestrup den. Saa vilde ogsaa de andre se den. Den blaa Papirs-